

Η έκδοση του Hitch 22 έμελλε να είναι μια από τις τελευταίες δραστηριότητες του Hitchens . Τον Ιούνιο του 2010, καθώς βρισκόταν σε περιοδεία για την προβολή του βιβλίου, διαγνώστηκε με καρκίνο του οισοφάγου. Το Δεκέμβριο του 2011, αποχωρούσε από τον μάταιο κόσμο μας.

Στα 62 χρόνια της ζωής του, έκανε, είδε, ένοιωσε, έγραψε τόσα, όσα πολύ λίγοι άνθρωποι την εποχή του. Πολλά από αυτά τα διηγείται στο Hitch 22.

Από αυτή την άποψη είναι ένα αυτοβιογραφικού τύπου βιβλίο. Είναι η περιγραφή της διαδρομής του, που λόγω της μοναδικότητάς της είναι ενδιαφέρουσα, ενώ εξ' αιτίας των γνώσεών του και του συγγραφικού του ταλέντου μετατρέπεται σε ένα πολύ συναρπαστικό ανάγνωσμα.

Βεβαίως, επειδή ο συγγραφέας είναι πλήρης εμπειριών και οι απόψεις, οι γνώμες του τις οποίες εκθέτει με άνεση και σφρίγος είναι εμπεριστατωμένες, όποιος έχει σημαντικές ιδεολογικές διαφορές μαζί του θα είναι κάπως δύσκολο να τον παρακολουθήσει.

Ξεκινά από τα παιδικά του χρόνια, με την περιγραφή των γονιών του, αφιερώνοντας ένα κεφάλαιο στη μητέρα του Υβόνη (άλλο ένα αφιερώνει και στον "υποπλοίαρχο" πάτερα του), την οποία είχε την ατυχία να χάσει με έναν τρόπο πολύ θλιβερό. Αυτοκτόνησε στην Αθήνα τον Νοέμβριο του 1973, όταν ο Christopher ήταν 24 ετών.

Ήρθε λοιπόν ο ίδιος στην ελληνική πρωτεύουσα για να παραλάβει τη σωρό της μάνας του και ταυτόχρονα έζησε τα γεγονότα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Είναι πράγματι απίστευτο τι μπορεί να επιφυλάσσει η τύχη. Ο νεαρός Hitch , «έπεσε» πάνω στον Δημ. Καψάσκη που «γνώριζε» από την υπόθεση Λαμπράκη. Περιγράφει εκείνη την ελληνική περιπέτεια του, για την οποία συνέγραψε ένα κομμάτι που ήταν το πρώτο που δημοσιεύτηκε σαν κύριο άρθρο στο περιοδικό *New Statesman*, με το οποίο τότε συνεργαζόταν. Εκείνη την εποχή είχε ήδη γερές βάσεις απότοκο των σχολικών αλλά κυρίως των φοιτητικών του χρόνων στα οποία υπήρξε πολύ μελετηρός αλλά και δραστήριος.

Περιγράφει τα σχολικά χρόνια σε ένα κεφάλαιο με τον τίτλο «Θραύσματα μια εκπαίδευσης», με χρώματα μελανά για το εκπαιδευτικό σύστημα αλλά και για τα εκπαιδευτικά έθιμα της πατρίδας του. Το σκηνικό όμως αλλάζει καθώς εισέρχεται στους κύκλους σπουδών του Κέμπριτζ και αρχίζει να διαβάζει να μορφώνεται. Ακολουθώς ξεκινά

να ξετυλίγει το μίτο της ζωής του, να ακολουθεί τις επιθυμίες του και να χτίζει τις εμπειρίες του.

Υπήρξε ευθύς εξ' αρχής αριστερών πολιτικών πεποιθήσεων, πράγμα που δεν έκανε τον "υποπλοίαρχο" και τόσο ευτυχή. Ασπάσθηκε για κάποιο χρονικό διάστημα τον Τροτσκισμό. Αργότερα απομακρύνθηκε, αλλά ο ίδιος επέμεινε πως παρέμεινε πιστός σε μια αριστερή ιδεολογία, παρά τις κριτικές περί του αντιθέτου που δεχόταν. Ταξίδεψε πολύ. Από την Κούβα του Κάστρο και την Πορτογαλία του Καρβάλιο, την Αθήνα των συνταγματαρχών αλλά και την Τσεχοσλοβακία του Συμφώνου.

Ακολούθησαν μερικά από τα πιο επικίνδυνα μέρη του κόσμου, εκεί όπου η αχαλίνωτη βία ήταν μια φυσιολογική καθημερινότητα, στα προσκήνια των πιο αιματηρών ενόπλων εμπλοκών. Μέση ανατολή, Αφγανιστάν, Σεράγεβο, Ιράκ, όπου υπήρχε σύγκρουση, ήταν εκεί. Στην πολύχρονη καριέρα του μίλησε με πολλούς επώνυμους που άφησαν το στίγμα τους στη σύγχρονη ιστορία όπως με τους Όσβαλντ Μόσλεϋ, Σαλμάν Ρουσντί, Μάργκαρετ Θάτσερ, Μίλοβαν Τζίλας, Χόρχε Ραφαέλ Βιντέλα, Πολ Γουλφοβίτς, Τζώρτζ Στεφανόπουλος, Αμπού Αμπάς και τόσους άλλους. Βρισκόταν συνέχεια στο επίκεντρο των γεγονότων. Δεν ήταν απλά ενημερωμένος ή διαβασμένος. Ήταν καλά, πλήρως μελετημένος όπως επίσης και άθεος με άποψη και θέσεις.

Όλα τούτα περιγράφονται στο μεγάλο σε έκταση Hitch 22 με υπότιτλο: «αμφισβητίας εκ πεποιθήσεως» και είναι έτσι ακριβώς. Τον Χέρμπερτ Μαρκούζε π.χ. τον αποκαλεί *«ψευδοδιανοούμενο και τσαρλατάνο»*, τον Αντόνιο Σαλαζάρ *«βρόμικο λείψανο»*, τον Βιντέλα, *«φονιά, βασανιστή με ασήμαντη όψη»*, τον Κίσινγκερ *«απερίγραπτα απεχθή»*, τον Χιού Γκραντ *«γλοιώδες ταλέντο»*, αλλά μιλά και για την *«γλιτσερή ανάδυση»* του Ντ. Κάμερον, ενώ τη Θάτσερ τη βρίσκει *«εκπληκτικά σέξι»*

και πολλά άλλα για πολλούς άλλους. Παράλληλα δεν δίστασε να συγκρουστεί με ονόματα, που θεωρητικά βρίσκονταν στην ίδια όχθη, όπως ο Νόαμ Τσόμσκι.

Δεν αποφεύγει τα λάθη, το κατόρθωμα του Μ. Γλέζου το τοποθετεί το '44, το πλήθος των παιδιών του Γκέμπελς το μειώνει στα 4, αλλά αυτά δεν έχουν καμία σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι το πλήθος των πληροφοριών που σου περνά, η πολιτική του σκέψη, η επιδεξιότητα του γραπτού του λόγου, όπου ξεχωρίζει η εγνωσμένης αξίας Βρετανική ειρωνεία αλλά και η άλλη η Αμερικάνικη κουλτούρα του. Ενδιαφέρουσες επίσης οι θέσεις του για τις Η.Π.Α. που σε κάποια θέματα τις υπερασπίζεται και σε άλλα ασκεί δριμύτατη κριτική.

Είναι μια έκδοση που καταρχήν κερδίζει και ακολουθως κρατά το ενδιαφέρον του αναγνώστη αμείωτο από την αρχή έως το τέλος, παρά τον μεγάλο όγκο της.